Viitorul tineretului român

Au apărut în ultima vreme falşi democraţi, cari prin cuvinte meşteşugite, încearcă să dezarmeze tineretul democrat care luptă pentru stârpirea hitlerismului.

„Ce pofteşti tinere?" întreabă cu o prefăcută nedumerire falsul democrat pe tânărul luptător. Şi continuă: „Visul cel rău a trecut. Democraţia a învins. Acum aruncă arma. Lasă violenţa. Stai acasă liniştit. Nu te irosi prea de vreme. Eşti speranţa de mâine". Şi falşul democrat (pe care uneori îl cheamă Augustin Popa) face cu ochiul amicilor lui din ajunul lui 23 August cari rânjesc la gândul că poate tânărul nostru cu arma în mână e încă ameţit şi o va lăsa să-i scape.

Dar acest tânăr — muncitor în uzină sau în ogoare, ucenic sau student, premilitar sau militar — a fost trezit pe deoparte de loviturile de măciucă date de către Armata Roşie în capul duşmanilor fascisto-hitlerişti, iar pe de altă parte de Partidul Comunist din România care a izbutit să mobilizeze toate forţele cinstit democrate şi patriotice. Tânărul nostru mai ţine arma strâns în mână. El ştie că-i va mai folosi. Ştie că mai are nenumăraţi duşmani. Duşmanii sunt cei cari l-au adus în starea de mizerie de azi. Cei cari au jefuit ţara: hitleriştii nemţi şi români. Cei cari l-au făcut să sângereze într'un război criminal: antoneştii şi complicii lor. Cei cari i-au schingiuit şi asasinat fraţii în puşcării şi în lagăre: gestapoul şi uneltele lui. Cei cari astăzi vor să-l împiedice să judece şi să pedepsească cozile de topor ale nemţilor: legionarii şi profasciştii.

Tineretul a pornit la luptă. Dar pentru a putea duce cu succes această luptă, el mai are nevoie de două lucruri: unitate şi un plan precis de acţiune.

Unitatea trebue să şi-o asigure el însuşi participând cu toate puterile sale alături de celelalte forţe democratice în Frontul Naţional Democratic.

Iar planul precis de acţiune i-a fost dat de către Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist în proectul său de platformă al Frontului Naţional Democratic al Tineretului.

Punctul întâiu al acestui proect de program spune:

Viitorul tineretului român cere ca el să participe la luptă alături de Armata Română şi Armata Roşie pentru eliberarea Ardealului de Nord şi nimicirea definitivă a armatelor germano-hitleriste. Tineretul care se află în spatele frontului trebuie să muncească pentru a sprijini efortul de război, asigurând armatelor care luptă pe front cele necesare, demascând şi isgonind pe sabotorii legionari şi profascişti.

Viitorul tineretului român! Ce trebue să fie acest viitor? In primul rând siguranţa că niciodată tânărul şi urmaşii lui nu vor mai fi în primejdie să îndure sclavia hitleristo-fascistă şi că prietenia dintre poporul român, popoarele sovietice şi toate popoarele iubitoare de libertate va fi veşnică.

Apoi, asigurarea imediată a unei existenţe omeneşti şi posibilitatea de a dobândi un trai din ce în ce mai bun. „Ţara are nevoie de un tineret robust şi sănătos", spune al cincilea punct al proiectului de platformă a tineretului. Şi ca să ajungem la acest lucru proectul arată că salariile tinerilor lucrători şi ale ucenicilor trebuie să fie ridicate la nivelul scumpetei şi să fie egale pentru muncă egală.

Dar pentru dobândirea şi păstrarea acestor drepturi firesti ale tineretului e nevoe ca ei să se poată afirma atât în viaţa politică cât şi pe teren sindical. Drept de vot pentru toţi tinerii dela 18 ani, dreptul de a se organiza ca şi vârstnicii în sindicate, este ceea ce cere proectul de platformă al Uniunii Tineretului Comunist.

Dreptul la muncă şi la odihnă, dreptul la viaţă şi libertate, iată ce trebuie să fie viitorul tineretului român.

Pentru realizarea acetui viitor, întreg tineretul cinstit din România trebue să întărească Uniunea Tineretului Comunist, să se înglobeze pe baza proectului de platformă în Frontul Naţional Democratic şi, luând exemplul tineretului sovietic, jugoslav, francez, să-şi apere cu arma în mâini dreptul la o viaţă mai bună

La luptă deci pentru unitatea întregului tineret român în Frontul Naţional Democratic. Pentru punerea în practică a proiectului de Platformă al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist. Pentru viitorul fericit al tineretului român.

Despre nişte personagii decorative şi mai puţin decorative

A apărut numărul pe Septembrie din „Revista Fundaţiilor Regale". Dela prima vedere ne întâmpină comitetul de direcţie compus din înalte personagii academice sau culturale şi anume: d-nii I. Al. Brătescu-Voineşti, D. Gusti, E Racoviţă, C. Rădulescu-Motru, Al. Tzigara Samurcaş, Octavian Neamţu şi Camil Petrescu, *redactor şef.*

Acest comitet de direcţie fiinţează cu mici remanieri determinate de împrejurări politice — de la apariţia revistei. Au fost puse pe frontispiciu nume de personalităţi cari prin situaţia lor culturală trebuiau să dea greutate revistei. Comitetul a rămas totuşi pur decorativ. „Directorii" îşi primiau doar regulat onorariile, lăsând în seama secretariatului de redacţie toată grija şi răspunderea asociaţiei revistei.

Personagiile tocmite să facă figuraţia s'au demonetizat însă în anii aceştia hotărâtori de război şi dictatură fascistă.

Ion Al. Brătescu Voineşti, blândul povestitor al boerilor târgovişteni, fostul teoretician al pacifismului s'a pus în slujba huliganismului celui mai josnic dela „Universul" şi „Porunca Vremii", devenind reporterul lui Antonescu, luându-i acestuia interviewuri pentru „Porunca Vremii", cea mai infamă gazetă huliganică din România.

C. Rădulescu-Motru, profesorul de filosofie democrat s'a pus în slujba legionarilor, şi prin „Timpul" a făcut elogiul naţional-socialismului german, închinându-şi autoritatea sa de profesor, cotropitorilor şi dictaturei trădătoare, după ce mai înainte se înclinase în faţa oricărui stăpân vremelnic.

Al Tzigara Samurcaş a rămas acelaş filo-german din 1916—18 Atunci a slujit Komandaturei germane ca prefect de poliţie al Capitalei, acum ca unealtă în propagandă.

Killinger l-a preţuit mai puţin. Nu l-a folosit decât în redacţia revistei „Prietenie şi luptă" — buletinul „Asociaţiei româno-germane"

Işi închipuie oricine cu ce ochi priveşte astăzi poporul român pe aceşti savanţi, pe aceşti profesori cari s'au lăsat folosiţi de fascismul german şi de cel românesc Autoritatea lor s'a prăbuşit *Ei au susţinut războiul de cotropire şi jaf. Inima lor n'a tresărit când hoardele hitleriste şi agenţii lui Antonescu au ucis oameni, au jefuit şi distrus instituţii de cultură. în războiul pornit în mod criminal împotriva U. R. S. S. sub pavăza „crucii".*

Ce autoritate culturală — fie ea şi simplă decorativă — mai pot avea nişte moaşte de care s'au slujit, tâlharii fascişti, în opera lor de înşelare şi robire a poporului român?

Dar găsim în cuprinsul numărului pe Septembrie tipărit după actul istoric dela 23 August — găsim şi alte ciudăţenii. (Redactorul şef Camil Petrescu ar trebui să fie vigilent).

Mircea Vulcănescu, fost subsecretar de stat la finanţe sub dictatura lui Antonescu, teoreticianul filosofic al legionarismului, scrie despre profesorul Francisc Rainer, care a fost un om de ştiinţă cinstit, şi nu merită injuria de a fi elogiat de un duşman al libertăţii de gândire.

Semnează versuri Julian Vesper, *legionar şi în slujba nemţilor dela „Asociaţia româno-germană".*

Radu Tudoran *trimis în Iunie 1941 în Bulgaria ca să facă o anchetă despre Partidul Comunist Bulgar, şi-a publicat o parte din raportul de agent, în „Curentul". In timpul războiului, el s'a apucat de literatură antisovietică încercând să acopere bestialităţile comise în Uniunea Sovietică de bandele cotropitoare hitleriste, cu romane sentimentale şi eftine Radu Tudoran este unul din scriitorii cari au slujit propagandei criminale hitleriste.*

Ce caută această pleiadă de slugi culturale care s'au închinat hitlerismului, ce caută aceşti proslăvitori ai războiului hitlerist, la revista „Fundaţiilor Regale"?!

Luptă pentru emanciparea femeii

Pentru ca România să devie o ţară cu adevărat democratică trebue ca:

Să fie înfăptuită complecta egalitate a tuturor cetăţenilor ţării, fără deosebire de naţionalitate, religie, sex.

Art. 4 al. d Platformă.

Războiul actual pe lângă toate transformările vieţii sociale a mai accentuat şi procesul de egalizare a muncii femeilor şi a bărbaţilor în toate domeniile vieţii economice.

Astăzi aproape că nu mai există ramură de activitate omenească, în care femeia să nu fie un factor activ, alături de bărbat şi uneori chiar fiind în majoritate.

Şi astfel realitatea a demonstrat, mai bine decât toate argumentările savante de salon, absurditatea teoriilor inferiorităţii femenine.

Iar dacă în munca depusă femeea e egală bărbatului, atât prin randament cât şi prin calitatea muncii efectuate, în ceiace priveşte drepturile echivalente datoriei de a munci, inferioritatea femeii e un fapt consacrat de lege.

Şi în privinţa retribuţiei muncii şi în privinţa exercitării drepturilor de alegere şi control a celor ce hotărăsc în treburile publice, — femeile sunt încă considerate semiminore şi tratate ca atare.

In ceeace priveşte retribuţia, explicaţia e simplă: pentru capitalist orice motiv e bun spre a plăti munca cu un salariu cât mai mic. Chiar şi inferioritatea femeii poate constitui unul din motive.

Din punctul de vedere al drepturilor politice însă, această inegalitate îşi are originea legislativă în însuş pactul nostru fundamental.

Constituţia din 1923 stabileşte în art. 6 al. 2:

„legi speciale, votate cu majoritate de două treimi vor determina condiţiile sub care femeile pot avea exerciţiul drepturilor politice".

Astfel că dacă, principial, drepturile politice nu sunt refuzate femeilor, exerciţiul acestor drepturi e supus atâtor îngrădiri, majoritatea de două treimi aproape e prohibitivă, încât înscrierea acestora în lege, poate fi considerată drept o simplă ornamentaţie democrată, cerută de împrejurări.

Intr'adevăr, art. 6 din Constituţia din 1866, referitor la exercitarea drepturilor politice, avea un singur paragraf şi anume:

„Constituţia de faţă şi celelalte legi relative la drepturile politice determină care sunt, osebit de calitatea de Român, condiţiile necesare pentru exercitarea acestor drepturi".

Cât despre drepturile politice ale femeii, chestiunea era atât de departe de mentalitatea guvernanţilor de atunci încât n'au considerat necesar nici măcar menţionarea ei printre posibilităţi.

In 1866, însăşi majoritatea bărbaţilor erau consideraţi de către cei ce făceau legile, drept inapţi pentru exercitarea drepturilor politice (chestiunea colegiilor).

Aleşi nu puteau fi decât cei ce aveau o avere mai importantă, iar alegătorii erau şi ei împărţiţi pe clase de avere cu drepturi tot mai mici pentru cei mai săraci. Muncitorii şi ţăranii n'aveau nici un drept.

Femeile, cele cari nu erau considerate vite de povară, puteau fi cel mult persoane de utilitate casnică.

De atunci însă, s'au schimbat multe în lume.

Proletariatul industrial a căpătat un rol de frunte în viaţa politică europeană iar progresul industrial a determinat utilizarea pe o scară cât mai întinsă a muncii femeilor alături de bărbaţi.

Acestei situaţii de fapt a trebuit să-i urmeze şi consacrarea legislativă. Astfel că în afara statului sovietic în mai toate statele europene, egalitatea femeii era un principiu înscris în lege, în timpul în care la noi se căutau formulele cele mai fericite pentru a se transforma constituţia învechită din 1866 în „cea mai democrată Constituţie din lume" cu grijă însă ca nu cumva să se schimbe ceva.

Dar, pentrucă şi la noi, femeile începuseră a reprezenta o forţă în producţie şi a avea o oarecare influenţă asupra vieţii noastre politice, pe de o parte, iar pe de alta, vecinătatea turburătoare a statului socialist sovietic făcea necesară supralicitarea în materie de democraţie, s'a copiat după constituţia belgiană, votată la sfârşitul secolului al 19-lea, — pasagiul pe care aceasta îl conţinea referitor la drepturile politice şi civile ale femeilor.

Prin aceasta, se acordau cu o mărinimie de nabab drepturi depline civile şi politice tuturor femeilor, fără însă a se schimba cu ceva situaţia anterioară când acestea suspinau doar după ele.

Astăzi însă situaţia femeii nu mai e aceiaşi. Organizate în sindicate profesionale şi unite în lupta democratică pentru crearea Frontului Naţional Democrat, femeile vor putea cere guvernului ce se va forma ca expresie a acestui Front, aplicarea integrală a principiului de egalitate a sexelor, prin ştergerea tuturor piedicilor legale şi de fapt, puse în calea acestei egalităţi, care în ceeace priveşte datoriile există.

Partidul Comunist prin proectul de platformă propus tuturor forţelor democrate, arată că înţelege să acorde întregul său sacrificiu luptei pentru emanciparea femeii şi cere întregei democraţii să pornească la realizarea practică a acestei emancipări.

Iar pentru o cât mai largă lămurire şi mobilizare la luptă a maselor largi a elaborat un proect special de revendicări pentru femei care reprezintă un îndreptar în această luptă.

Dușmanii tineretului

Cartea Românească

Tineretul din această întreprindere, înţelegând să lupte contra elementelor fasciste şi pronaziste, s'au strâns, uniţi în jurul comitetului de fabrică. Dar la secţia plicuri există un anume Bradovinschi, şef al acelei secţii. Dumnealui, continuă cu vechile apucături, cunoscute depe vremea regimului de teroare al lui Antonescu. Astfel, a introdus marcajul, măsură fără nici un rost, numai spre a face greutăţi inutile lucrătoarelor. Tot dânsul este acela care a adus insulte tovarăşilor Georgescu Nicolau şi Ciotoiu Ioana în ziua de 19 Septembrie când au venit ca delegaţi ai Uniunii Tineretului Comunist pentru a îndemna pe tinerii lucrători la organizare.

Tinerii muncitori şi muncitoare dela Cartea Românească, cer desfiinţarea măsurilor de teroare şi alungarea tuturor elementelor legionare care mai recurg la vechile sisteme spre a împiedica lupta organizată a lucrătorilor pentru un trai mai bun.

La S. T. B.

La atelierele S. T. B. Ştefan cel Mare, tinerii lucrători continuă să fie supuşi aceluiaşi tratament neomenos de până acum. Se pare că nu toţi au înţeles că dela 23 August, s'a schimbat ceva. Astfel, **Dragomir Ion**, şef de echipă la secţia manualilor dela magazia exterioară „cunoscut bătăuş" de toţi tinerii lucrători şi ucenici dela S. T. B. continuă să injure şi să terorizeze pe lucrători.

Afară cu bătăuşii!

Afară cu cozile de topor dela S. T. B.!

Dela atelierul metalurgic Eleonora Ionescu

Iată că, şi astăzi încă, formele cele mai crunte de terorizare şi jefuire a tinerilor muncitori mai dăinuesc. Astfel la atelierul Eleonora Ionescu lucrează 28 de tineri cu salariul de înfometare de 40—50 lei pe oră. Ziua de muncă este de 12—14 şi 16 ore, astăzi când ziua de 8 ore e un drept al oricăruia muncitor.

Insă condiţiile de viaţă ale ucenicilor sunt de-adreptul îngrozitoare; ei muncesc dela 5 dimineaţa până la 11 noaptea fiind ţinuţi în bătăi şi înjurături.

Li se dă o mâncare infectă, numai de 2 ori pe zi, merg aproape goi şi dorm pe jos într'o bucătărie murdară. Comisiile sanitare venite în control, de dragul sperţului, au închis ochii.

Şi pe deasupra tuturor acestor condiţii mizerabile, de animal şi nu de om, atunci când tinerii au cerut mărirea salariilor, patronul a avut neruşinarea să-i anunţe că-i concediază la 15 Octombrie.

— Mizeria, exploatarea şi degradarea din această întreprindere trebue să înceteze imediat. Muncitorii tineri să lupte pentru a-şi ridica nivelul de traiu.

DIVERSE

Toţi absolvenţii de liceu (bacalaureaţi) la stat sau particular, care n'au urmat la nici o şcoală superioară sau medie de stat sau particulară sunt convocaţi Sâmbătă 7 Octombrie, ora 10 dimineaţa la sediul Tineretului Universitar Democrat din B-dul Carol 98, pentru a se discuta chestiunea examenului de admitere în Facultăţi şi Şcoli Superioare.

*

Uniunea Patrioţilor, sectorul III Albastru anunţă membrii săi că s'a înfiinţat un contencios, care dă consultaţii juridice gratuite, la sediul sectorului, str. Bibescu-Vodă 10, zilnic între orele 6—7 d. a.

*

Circ. 13 a Uniunii Patrioţilor anunţă că sediul circ. s'a mutat din str. Laborator 48 în str. Nerva Traian 10.

Secretariatul este deschis între orele 9—20 pentru înscrieri şi informaţii.

*

Farmaciştii sunt insistent rugaţi a luat parte la adunare agenerală a farmaciştilor, ce va avea loc Duminică 8 Octombrie a. c. ora 16, în localul Colegiului General Farmaceutic din str. Pitar Moş No. 16.

Scopul adunării este alegerea membrilor din Comisia Interimară a Colegiului şi discuţii privitoare la noua organizare profesională adecuată situaţiei actuale şi noului regim.

*

Comitetul de iniţiativă al farmaciştilor democraţi

Comitetul de iniţiativă al studenţilor dela Facultatea de Drept este convocat azi, Vineri, ora 4 p. m. la sediul Tineretului Universitar Democrat, B-dul Carol 98.

*

Duminică, 8 Octombrie 1944, toţi membrii circumscripţiilor sectorului IV Verde, vor fi în piaţa Buzeşti, la ora 8 fix.

Prezenţa membrilor Uniunei Patrioţilor este obligatorie.

Citiţi SCANTEIA

Minierii dela Şotânga-Dâmboviţa

Viaţa scormonitorilor de bogăţii din fundul pământului — muncitorii minieri — este plină de greutăţi, privaţiuni şi necazuri. Munca este aspră, istovitoare, nerăsplătită. Niciodată minierii şi familiile lor nu ajung să se satură, iar îmbrăcămintea şi încălţămintea nouă rămân doar un vis, fiindcă cine din ei si-o poate cumpăra?

Iată un exemplu viu de muncitor minier dela Şotânga-Dâmboviţa: Marin Ion, bărbat de vârstă mijlocie, supt la faţă, palid, încovoiat şi încărunţit ca un moşneag, cu îmbrăcămintea numai petice. El ascultă atent pe acei cari au venit să dea o mână de ajutor muncitorilor, ca să se organizeze.

— Am şapte copii, prietene — spune el — şi un salariu de 2400 lei pe lună. Ajutorul pentru 7 copii este de 500 lei pe lună, aşa că primesc 7.400 lei pe lună. Noi muncim în echipe de câte trei oameni şi scoatem zilnic 3 până la 3500 kgr. Numai că avem un mare duşman: cântarul. Suntem furaţi cu câte 7-800 kgr pe zi. Niciodată nu-i mulţumit stăpânul de cât scoatem. Muncim din greu şi cu spor pentru alţii, nu şi pentru noi.

Mulţi dintre noi suferă de plămâni. Dar când ne ducem la vizita medicului, la dispensar, ni se spune: — Haide, duceţi-vă la lucru. N'aveţi nimic!... Numai când rănile căpătate în timpul muncii nu mai pot fi ascunse suntem primiţi la dispensar.

In timp ce ne vorbeşte Marin Ion, alţi tovarăşi de muncă ai lui se apropie. Pe feţele lor se aşterne un zâmbet aflând că prin sindicat se vor putea apăra mai bine şi-şi vor îmbunătăţi situaţia. Prind curaj. O fată de 15 ani, plăpândă, spune că fiind mulţi copii acasă, a venit şi ea la mină să câştige un ban. Munceşte 12 ore pe zi şi câştigă 140 de lei. O femee se plânge că Bendic — i-a scăzut de un un simbria, care era de 4500 lei lunar la 3000 lei, fără să-i se spună de ce.

Sub dictatura mârşavă a lui Antonescu s'au făcut concedieri samavolnice; muncitorii dela Şotânga-Dâmboviţa au fost bătuţi de jandarmi, înjuraţi, aşa cum poftit-a stăpânul.

Răsturnarea dictaturei lui Antonescu deschide şi pentru aceşti necăjiţi muncitori nădejdea unor zile mai bune.

Ziua de 23 August când poporul român s'a eliberat de sub jugul nemţilor hitlerişti înseamnă şi începutul unor zile de libertate şi mulţumire pentru minierii din Şotânga.

Ei cer mărirea salariului la nivelul scumpetei; ei cer ca exploatarea minei să se facă sub controlul direct al muncitorilor şi nu al patronului care-i supune unui tratament de exploatare colonială.

Inainte ca echipa sindicală să plece spre Doiceşti, muncitorii minieri dela Şotânga au luat cunoştinţă de proectul de Platformă, propus de Partidul Comunist tuturor forţelor democratice şi l-au aclamat cu bucurie, promiţând că vor lupta şi ei alături de întreaga clasă muncitoare sub înţeleapta conducere a Frontului Unic Muncitoresc.

Dela S. T. B.

„Din cauza unor lucrări de dărâmare făcute de echipele A. P. la un imobil din str. Cobălcescu, liniile 3—12—24 vor circula cu începere dela 5 Oct. a. c. şi până la terminarea lucrărilor pe următoarele trasee deviate:

LINIA 3 Hip. Băneasa—Dr. Felix—Brătianu—Piaţa Naţiunii.

LINIA 12 Cim. Belu—Cal. Şerban Vodă—Podul Isvor.

LINIA 24 Gara de Est—Liceul Lazăr—Podul Cotroceni.

Vânzătorii ambulanţi se organizează

Duminică, 1 Octomvrie 1944, a avut loc şedinţa de constituire a breslei vânzătorilor ambulanţi din Capitală, de toate categoriile, alegându-se un comitet de conducere provizoriu până Duminică 8 Oct. 1944 ora 2 d. a., când se va convoca adunarea generală pentru alegerea unui comitet definitiv.

Printre cele discutate s'a luat act cu indignare şi durere de articolul publicat de ziarul „Universul" cu data 28 Sept. 1944, — prin care câţiva negustori parveniţi au atras atenţia d-lui Primar General, că ambulanţii, care îşi câştigă pâinea într'un mod cinstit, n'au dreptul să exercite această profesiune.

Domnul Primar General cunoaşte regimul de teroare din trecut, când aceşti oropsiţi ai soartei nu şi-au putut găsi un ajutor din partea nimănui.

Astăzi negustorii, cu prăvăliile din centrul Capitalei, cer desfiinţarea comerţului ambulant. Regimul de astăzi nu poate să nu ţie cont de situaţia grea a negustorilor ambulanţi. Vânzătorii ambulanţi au dreptul şi ei la viaţă. Credem, că cererea unor negustori neomenoşi, nu poate constitui un temei pentru o măsură cu totul nedreaptă.

Concert extraordinar

Duminică, 15 Octombrie a. c., va avea loc în sala „Aro" un concert extraordinar organizat de Uniunea Patrioţilor în onoarea Armatei Roşii.

Vor da concursul: marele nostru dirijor George Enescu, care va dirija orchestra Filarmonicei. Apoi artişti ai Operei Române în frunte cu Dora Massini, Ştefănescu-Goangă, Eugenia - Cioculescu Babat, Arta Florescu, Mihail Ştirbei, Ion Manolescu, Elena Basarab.

La pian: maestrul Valentin Morski.

Biletele de vânzare la agenţia muzicală „Orfeu" Pasagiul Comedia.

Redacţia şi administraţia
Strada Belvedere, 6. Telefon Red. 3.54.82
Adm. 5.10.79

ABONAMENTE:

CAPITALA	PROVINCIA
700 lei 3 luni	800 Lei
1.300 „ 6 „	1.400 „
2.500 „ 12 „	2.600 „

Redactor responsabil
MIRON CONSTANTINESCU

Viaţa Mareşalului Stalin

VI

Prima Revoluţie rusă a fost înfrântă. Dela sfârşitul celei dintâi şi până la începutul celei de a doua revoluţii, au trecut zece ani, în cursul cărora bolşevicii au organizat cu eroism şi abnegaţie, cu îndârjire şi neobosit, masele, le-au educat în spirit revoluţionar, au îndrumat lupta lor, au făurit viitoarea victorie a revoluţiei.

Aceşti ani au fost pentru Lenin şi Stalin ani de luptă intransigentă pentru menţinerea şi întărirea partidului revoluţionar ilegal, pentru aplicarea liniei bolşevice în noua situaţie; au fost ani de muncă încordată pentru organizarea şi educarea maselor muncitoare, ani de luptă deosebit de îndârjită cu poliţia ţaristă. Ţarismul simţea că în persoana lui Stalin are de a face cu unul din cei mai mari fruntaşi ai revoluţiei, şi căuta în tot chipul să-l lipsească pe Stalin de posibilitatea de a-şi desfăşura activitatea revoluţionară. Arestările, închisoarea şi deportările au urmat una după alta. Din 1902 până în 1913 Stalin este arestat de opt ori, el este deportat de şapte ori, evadează de şase ori din locurile de deportare. Nu reuşeau slugile ţarului să-l ţintuiască pe Stalin în vreun loc de deportare, şi iată că el fuge din nou, călind din nou în „libertate" energia revoluţionară a maselor. Din cea din urmă deportare îl eliberează pe Stalin revoluţia din Februarie 1917.

Din 1907 începe perioada legată de oraşul Bacu a activităţii revoluţionare a lui Stalin. Intorcându-se dela Congresul al V-lea (dela Londra) al P. M. S. D. R., Stalin părăseşte Tiflisul şi după hotărîrea partidului se instalează la Bacu, cea mai mare aşezare industrială din Transcaucazia şi unul din cele mai importante centre ale mişcării muncitoreşti din Rusia. Aici el desfăşoară o activitate din cele mai energice pentru a uni strâns organizaţia din Bacu în jurul lozincelor lui Lenin, pentru a cuceri masele muncitoare sub steagul bolşevismului. Stalin organizează lupta pentru alungarea menşevicilor din cartierele muncitoreşti din Bacu (Balahanâ, Bibi-Eibat, Oraşul Negru, Oraşul Alb). Stalin conduce organele bolşevice ilegale şi legale „Bakinskii proletarii". („Proletarul din Bacu"), „Gudok" („Sirena"), „Bakinskii rabocii" („Muncitorul din Bacu"). Stalin îndrumează lupta muncitorilor din Bacu. Felul cum conduce el marea campanie în jurul tratativelor dintre muncitorii şi industriaşii petrolişti pentru încheerea unui contract colectiv, constitue o pildă strălucită a aplicării liniei elastice leniniste de coordonare a muncii ilegale cu cea legală. Aplicând cu pricepere tactica leninistă a mobilizării maselor muncitoare în vederea luptei politice contra monarhiei ţariste, Stalin obţine victoria bolşevicilor în această campanie. In noaptea sumbră a reacţiunei stolipiniste, Bacu-ul proletar prezintă un tablou unic: lupta proletară e în plină desfăşurare, în întreaga Rusie răsună vocea creaţiunilor staliniste, a ziarelor bloşevice legale. Cei din urmă mohicani ai grevei politice de masă!", (Lenin, vol. XV, pag. 33, ed. rusă) aşa caracterizează Lenin lupta eroică a muncitorilor din Bacu, din 1908.

Stalin strânge în jurul său un nucleu puternic de bolşevici leninişti încercaţi în luptă: pe Ordjonikidze, Vorosilov, Djaparidze, Saumian, Spandarian şi alţii. Stalin înfăptueşte în cele din urmă victoria completă a bolşevismului în rândurile organizaţiei din Bacu. Bacu devine o citadelă a bolşevismului. Sub conducerea lui Stalin proletariatul din Bacu duce luptă eroică, stând în primele rânduri ale mişcării revoluţionare din întreaga Rusie.

Perioada din Bacu a avut o însemnătate din cele mai mari în viaţa şi activitatea lui Stalin. Iată ce spune Stalin despre această perioadă:

„Activitatea revoluţionară timp de doi ani printre muncitorii din industria petroliferă m'a călit ca luptător practic, devenind unul dintre conducătorii practici. Aflându-mă în contact cu muncitorii înaintaţi din Bacu, ca de pildă Vaţek, Saratoveţ şi alţii, pe de o parte, şi în mijlocul furtunii celor mai adânci conflicte dintre muncitorii şi industriaşii petrolişti, pe de altă parte, am aflat pentru prima dată ce înseamnă a conduce mase mari de muncitori. Acolo, la Bacu, am primit astfel cel de al doilea botez revoluţionar al meu de luptă". („Pravda", Nr. 136, 16 Iunie 1926).

La 25 Martie 1908 Stalin este arestat şi după aproape 8 luni de închisoare este deportat pentru doi ani în Solvâcegodsk, guvernământul Vologda. La 24 Iunie 1909 el fuge din deportare, întorcându-se la Bacu spre a-şi continua activitatea ilegală. Stalin susţine în întregime poziţiile lui Lenin, ridicându-se cu hotărîre în contra lichidatorilor şi otzoviştilor. In presa centrală a partidului apar istoricele articole staliniste: „Scrisori din Caucaz". Acestea conţineau o critică sdrobitoare a lichidatorilor: în lumina exemplului menşevicilor din Tiflis sunt demascaţi lichidatorii renegaţi în chestiunile programatice şi tactice. „Scrisorile" condamnă energic comportarea trădătoare a complicilor trotkismului, formulând sarcinile dela ordinea zilei, sarcini care au şi fost înfăptuite mai târziu la conferinţa de partid dela Praga, şi anume convocarea unei conferinţe generale a partidului, scoaterea unui ziar de partid legal şi crearea unui centru practic ilegal al partidului în Rusia.

La 23 Martie 1910, Stalin este din nou arestat la Bacu şi după şase luni de închisoare deportat înapoi la Solvâcegodsk. Din locul său de deportare Stalin ia contact cu Lenin, scriindu-i la sfârşitul anului 1910 o scrisoare, prin care susţine în întregime tactica leninistă a blocului de partid, constituit de cei ce erau pentru menţinerea şi întărirea partidului proletar ilegal, biciuind totodată energic „lipsa putredă de principii" a trădătorului Trotki şi formulând un plan de organizare a activităţii partidului în Rusia.

(Urmare în nr. viitor)